

Aristide von Bienefeldt

HOTEL MALINCONIA

NOVA NOVELLA

Aristide von Bienefeldt

Hotel Malinconia

NOVA NOVELLA

Voor Flip Willemsen
'And you dance like Zizi Jeanmaire'

Inhoud

<i>Oververmoeide momenten</i>	9
<i>Chanel is een wereld</i>	23
<i>Maandag, kop-en-schoteldag</i>	49
<i>Een nabestaande en een lezer</i>	75
<i>Dankwoord</i>	91

Oververmoeide momenten

HET WAS EEN BIJZONDER WARME LENTEDAG EN HIJ leunde tegen de berk die het laatste boekenstalletje van de Pont Neuf scheidde. Een halfuur eerder had hij bij de Samaritaine – aan de overkant van de Seine – een Swatch gekocht.

Anthony Peers zwoor bij Swatches en de verkooptster had gezegd: ‘Hier gaat u heel erg lang plezier van hebben, meneer.’

Ze had het bandje om zijn pols dichtgegespt en haar vingertoppen hadden te lang op zijn hand gerust om de uitgesproken wens op juiste waarde te schatten.

‘Nee, juffrouw,’ had hij bijna gezegd, ‘ik ben niet getrouwd, ik ben niet verloofd en ik ben niet beschikbaar.’

Het was genoeg geweest. Twee vrouwen die bij nader inzien toch een kinderwens koesterden en hoopten dat hij overstag zou gaan als hun veertiger jaren in zicht kwamen.

‘Het was even mooi als slopend’, had hij een uur na zijn tweede scheiding tegen Elli gezegd, zijn kersverse assistente, die kort daarvoor gehoord had dat ze vernoemd was naar een zangeres die in de jaren tachtig een maand de hitlijsten aangevoerd had en sinds die tijd aan een comeback werkte. ‘Hoe kon ik toen weten dat ze een eendagsvlieg was?’ was het verweer van haar moeder geweest.

De scheiding en de coming-out van Elli’s moeder hadden bijna tot iets tussen hen geleid wat Anthony op een kwade dag ook weer had kunnen samenvatten met de woorden ‘mooi’ en ‘slopend’.

Drie liaisons later, waarvan twee met een man – alsof vrouwen en kindervensen twee takken van dezelfde boom waren, en zich enkel lieten bezweren als je seks met mannen had –, had hij aan Belda gevraagd of werken op zon- en feestdagen en in de nachturen ‘binnen de mogelijkheden van het korps’ lag.

Belda had geknikt en zo kwam het dat Anthony, als iemand hem vroeg hoeveel uren en dagen hij aan zijn werk versleet, antwoordde: ‘Ik werk vierentwintig uur per dag en zeven dagen per week.’

Ver bezijden de waarheid lag dat niet.

Anthony had zijn laatste tv-toestel met zijn eerste vrouw het huis uit gedaan, het enige boek waarvan

hij een vage herinnering met zich meedroeg was *De drie Musketers*, en op de plaats in de zitkamer die anderen reserveren voor een bank of een gemakkelijke fauteuil, had hij een twijfelaar van honderdvijftien centimeter breed neergezet. Geen enkele vrijblijvende bedpartner had het ooit in zijn of haar hoofd gehaald het ontbijt in Anthony's flat – in een zijstraatje van de rue St Denis, huis drie, eerste verdieping, tweede deur links – af te wachten.

Als hij officieel niet werkte, gebeurde er altijd iets wat de moeite van het herinneren waard was. Zo had hij drie weken geleden een teckel bij z'n nekvel gegrepen die bij de esplanade tegenover de Notre Dame te water geraakt was. Het had hem een geruïneerd Hugo Boss-pak en een fles Four Roses opgeleverd die hij – uit een vreemdsoortige steekpenningenangst – meteen doorgesluisd had naar Belda. Een hardnekkig wandelgangengerucht wilde dat zijn bazin hem dezelfde avond nog geledigd had, in gezelschap van de hoofdcommissaris. De dag daarop had hij een man in een pyjama die naar zijn idee voldeed aan het signalement van een graffitikunstenaar die boterbloemgele kippenpootafdrukken op paarse Twingo's schilderde, in de boeien geslagen en met veel vertoon naar het bureau laten brengen.

‘Maar dat ís ’m niet,’ had Elli hem toegebeten, ‘deze heeft zwart haar.’

Anthony vroeg aan de arrestant waarom hij niets gezegd had.

Hij had meewarig gelachen. ‘Ik vond het veel te spannend om gearresteerd te worden. Ik had nog nooit een politiebureau van binnen gezien.’

En gisteren was er een vermissing doorgebeld. Elli was er met Belda op af geweest. De vermiste was een vrouw en ze woonde in een pension.

‘Een van de laatste privépensions van de hoofdstad’, had de eigenaresse van het etablissement verteld. Ze sprak met een Spaans accent dat te zwaar was om er ooit van te genezen. Elli had hem gebriefd dat ze mank liep en dat ze haar haar – asgrijs en etnisch krullend – in een staart droeg. Hij nam alle informatie over de vermiste die zijn assistente op zijn bureau geschoven had – vluchtige krabbels op irritant hokjespapier – met de pensionhoudster door, punt voor punt.

‘Rood haar?’

‘Lang en krullend. Geverfd. Natúúrlijk geverfd. Valeria is minstens zeventig.’

‘Niet grijs?’

‘Rood.’